

og har været drevet af ham siden. Nu er den i stærkt Forfald. Der drives en hel Del Fiskeri derfra, og der er ogsaa en hel Del Trafik paa Egnen; men det er nu kommen dertil, at Havnen ikke kan gøre Tjeneste mere. Forsikringsselskaberne begynde at gøre Indvendinger mod at forsikre Skibe, der ligge i Vinterkvarter der. Forholdene have i det hele udviklet sig saaledes, at Havnen ikke er fuldt brugbar mere, og der gør sig ogsaa saadanne Forhold gældende, at man ikke kan vente, at den nuværende Ejer overhovedet sætter den i Stand igen. Der har været gjort Forsøg paa at danne et Aktieselskab, som skulde købe den, søge Statstilskud dertil og saa drive den. Men derimod er Storehedinge Byraad optraadt, idet det finder, at det var bedre, den blev dreven for offentlig Regning, end at den kom ind i Spekulationen. At det vil være det bedste, ere vel nok alle enige om. Storehedinge Byraad har derefter indledet Underhandlinger med Ejeren om Købet af Havnen og faaet den paa Haanden for en Sum af saadan noget som 175,000 Kr., hvilket vistnok ikke er saa rent galt. Man har derefter ladet de sagkyndige udregne, hvor meget det vilde koste at sætte Havnen i Stand, og Vandbygningsdirektør Westergaard og Ingeniør Zahrtmann have hver for sig beregnet Omkostningerne og ere komne til en Sum af op imod 100,000 Kr. Deri er, saa vidt jeg kan skønne, imidlertid ikke beregnet noget til Istandsættelse af Havnepakhuse og nødvendige Udvidelser af Havnepladsen dernede, saa jeg tør antage, at Summen vil komme op imod 125,000 Kr., saaledes at det hele, det kommer til at dreje sig om, vil blive saadant noget som 300,000 Kr. Saa vidt jeg ved, er der fra Storehedinge Byraad indsendt Andragende til Regeringen om at faa et Tilskud af Statskassen dertil paa op mod Halvdelen. Man har jo tidligere her paa Rigsdagen bevilget noget mere end Halvdelen af Udgifterne til saadanne Anlæg, men jeg tror ikke, der forlanges mere her. Jeg vil gerne lægge et godt Ord ind for, at man skal se velvilligt paa denne Sag, og jeg vil sige dette, at Forholdene ere saadanne dernede, at for hvert Aar, der gaar, blive de ringere, der sker flere Tab, der gaar mere itu, og det bliver dyrere og dyrere at istandsætte. Der staar i dette Øjeblik ret store Værddier i Havnen, men den er saadan i Forfald, at det saa at sige for hvert Aar, der gaar, vil blive vanskeligere at gøre den i Stand og dermed dyrere. Derfor henstiller

jeg til Regering og Rigsdag at se velvilligt paa denne Sag og fremme den saa hurtigt, som Forholdene tillade det.

Saa vil jeg gerne henvende nogle Ord til Reformpartiets Ordfører i Anledning af hans Udtalelser ved denne Finanslovs første Forelæggelse. Den højtærede Ordfører sagde da, at vi burde have vore Jernbanetakster forhøjede, navnlig for de lange Rejser. Der var ingen Mening i, sagde han, at de, der ikke rejste, kom til at betale for dem, der rejste. Jeg gad vide, om Reformpartiet i det hele taget godkender og knæsætter denne Lære. For en Del Aar siden, det var under et af de sidste Højreministerier, kom Reformpartiets Rigsdagsmænd efter en Samling ud og fortalte os om de gode Gerninger, de havde bedrevet herinde, og deriblandt var da dette, at de havde faaet Jernbanetaksterne sat klækkeligt ned. De sagde, som rigtigt er, at Jernbanedriften ikke skal være en Forretning, men et Led i Arbejdet for at fremme Kulturen, og de gjorde gældende, at hvert eneste Menneske i Landet har Gavn af Jernbanerne, selv om de ikke selv nogen Sinde køre paa dem. Om de lange Rejser sagde de, at Forholdet var jo dette, at man samler alle de store Samfundsværdier inde i København, store Skatte, som tilhøre Folket, og som Folket bør have den lettest mulige Adgang til, og derfor gælder det om, at vi faa de lange Rejser gjort saa billige, at selv de, der bo fjernest fra København, have let ved at komme derind. Ja, saadan sagde Reformpartiet den Gang, men da var det Højre, der krævede, at Jernbanerne skulde forrente sig. Og de Herrer, der kom ud og talte saaledes til os, sagde, at det, at Jernbanetaksterne nu vare blevne satte ned, var en Følge af, at Folkets Repræsentanter herinde havde faaet Tag i Administrationen, og dette skulde da medføre, at der blev lettere, hurtigere og sikrere Adgang for Befolkningen til at faa Del i de omtalte Goder. Nu synes det imidlertid, som om Reformpartiet, i hvert Fald efter deres Førers Udtalelser, ogsaa paa dette Omraade har taget Lære af Højre, men jeg vil spørge, om de Herrer, hvis dette Krav om, at Jernbanerne skulde forrente sig, skal være gældende Lov, ogsaa ere villige til at tage Konsekvenserne. Konsekvenserne af, at vore Jernbaner skulde forrente sig, at de skulde være en Forretning, maa nødvendigvis være, at man ogsaa kræver, at Landevejene skulde forrente sig, og at de Folk, der køre paa og bruge Landevejene, skulde betale dem. Jeg vil altsaa